

Chương 41

Lời Khuyên Của Aggron

Bọn trẻ kéo nhau ra ngoài đại sảnh, không trò chuyện gì mà cứ thế đi thẳng tới cánh cửa khổng lồ. Mở cửa ra, Joe thấy bầu trời xám xịt, nặng trĩu mây. Nhưng thời tiết không đến nỗi quá tệ, gió không còn thổi mạnh và trời không mưa như Joe dự đoán ban đầu. Sánh bước bên nhau, bọn trẻ chỉ mất mười phút đã tới được bãi cỏ rộng ở sân sau của lâu đài.

Joe không ngạc nhiên khi trông thấy Hoàng tử Isalmur đang đứng đợi cả bọn, bên cạnh chàng là bốn con sói cánh đang đứng bằng hai chân sau. Hoàng tử Isalmur luôn là người đứng hẹn nhưng không vì thế mà chàng rầy la bọn trẻ nếu chúng tới trễ. Đó là điểm mà Joe rất thích ở chàng. Có vẻ như công việc dạy dỗ và thuần hóa những con sói cánh hoang dại không còn quá khó với ông anh họ của Ka'nezai, những con vật có tướng tá dữ dằn ngoan ngoãn để chàng vuốt ve và dụi đầu vào bộ lông mềm mại dày dặn của chúng.

Hôm nay, Hoàng tử Isalmur mặc một chiếc áo khoác dài màu xanh da trời với hàng khuy bằng vàng tỏa sáng lấp lánh. Vừa thoáng thấy bóng bọn trẻ, trên khuôn mặt đẹp đẽ của chàng liền xuất hiện một nụ cười mê hoặc lòng người.

Chàng ân cần hỏi thăm Joe trong khi cậu lại mãi mê ngắm nhìn những con sói cánh.

Livia nhắc nhở Joe:

- Joe, anh Isalmur hỏi chuyện, sao em không trả lời?

Nhìn Isalmur, Joe ấp úng nói:

- Em xin lỗi. Bọn sói cánh lớn quá! Chắc bây giờ chúng ăn khỏe lắm, phải không anh?

Isalmur tự hào nhìn bốn con sói cánh, giọng hồ hởi:

- Anh đang lo không có đủ thức ăn cho chúng đây.

Ka'nezai đứng cạnh Livia, giọng oang oang:

- Tại sao chỉ có bốn con? Anh không bay cùng bọn em sao?

Joe để ý thấy gương mặt Livia trở nên thẹn thùng xen lẫn bối rối. Mặc dù không hiểu trọn vẹn lý do nhưng cậu đoán chắc Livia buồn vì Hoàng tử Isalmur không bay cùng.

Livia đã quen với việc có Hoàng tử Isalmur bay bên cạnh chỉ bảo tận tình nên nếu giờ phải bay một mình, có lẽ chị sẽ mất tự tin. Joe nhớ có lần Ka'nezai đã nói với cậu bằng giọng tự ái: “Cậu xem, có chị Livia là anh Isalmur quên mất tụi mình.”

Isalmur vui vẻ nói:

- Con sói cánh của anh hôm nay hơi mệt.

Rồi nhìn vào đôi mắt tinh nghịch của Livia, chàng nói:

- Livia, tôi có thể ngồi cùng cô trên lưng sói cánh không?

Livia chưa kịp trả lời, Ka'nezai đã nhanh nhẩu nói:

- Nếu chị Livia không đồng ý thì anh bay cùng em.

Joe thấy Zalla huých mạnh vào mạng sườn Ka'nezai khiến cậu bạn kêu lên tức tối.

- Anh Isalmur, anh hãy bay cùng chị Livia. Bọn em sẽ không bay xa đâu nên anh không phải để mắt tới tụi em làm gì. - Zalla nói.

Joe nói nhanh:

- Đúng vậy.

Thật lạ là Livia chẳng nói lời nào. Nàng bỗng trở thành một cô gái hiền dịu, ai bảo gì cũng nghe. Nhưng điều này cũng không quá khó hiểu, bởi giữa Livia và Hoàng tử Isalmur có một mối đồng cảm sâu sắc, họ vui khi được nhìn thấy nhau, được ở bên nhau và cùng nhau trải qua những giây phút thú vị của cuộc đời. Tuy Joe không bao giờ hỏi Livia về tình cảm chị mình dành cho Isalmur nhưng cậu hiểu đã từ rất lâu rồi trong trái tim trong sáng của Livia luôn có hình ảnh của chàng hoàng tử anh dũng.

Ka'nezai lảm bảm với Zalla:

- Sao cậu đánh mình? Phải có lý do chứ!

Zalla ưỡn ngực nói:

- Tí mình nói cho nghe.

Joe nôn nóng muốn được trèo lên lưng sói cánh để được cùng nó bay khắp trời, nhưng cậu hiểu rằng nếu chưa được nghe lời dặn dò của Hoàng tử Isalmur thì đừng hòng mong tới chuyện bay sớm. Trước khi bay, Ka'nezai luôn đòi hỏi một số điều mà cậu cho là chính đáng, và cậu chẳng giận nếu ai đó gán cho cậu biệt danh: “Lảm mồm”.

- Anh Isalmur, hôm nay bọn em có thể bay lâu hơn hôm trước không?

Isalmur nhìn Joe với vẻ bất an:

- Joe không được khỏe, em quên điều đó rồi sao?

Ka'nezai gật gù tỏ ra hiểu chuyện nhưng gương mặt cậu bí xị. Hiểu bạn, Joe nói:

- Mọi người đừng để ý đến em. Nếu thấy mệt em sẽ về trước.

Isalmur nói:

- Thời tiết hôm nay không được đẹp. Anh muốn các em bay thấp, nếu có thể thì đừng bay xuyên qua những đám mây. Sói cánh rất dễ nổi khùng nếu tầm nhìn của nó bị hạn chế. Lẽ ra anh phải hoãn lại buổi tập hôm nay, nhưng suy cho cùng, anh thấy nếu các em muốn thuần phục được sói cánh thì phải thử sức cả trong những ngày thời tiết không thuận lợi.

Ka'nezai tán dương:

- Anh nói rất đúng.

- Chúng ta sẽ cùng nhau bay về phía nam của khu rừng ung sau một tiếng tất cả sẽ gặp nhau tại đây.

- Bay ngắn quá! - Ka'nezai than thở.

Hoàng tử Isalmur không để ý tới vẻ mặt phụng phịu của cậu em họ, chàng nói:

- Joe, em phải bay sát anh và không được bay quá cao.

Joe ngoan ngoãn nói:

- Vâng.

Thực tình Joe cảm thấy hơi lo. Dù đêm qua ngủ ngon giấc và từ sáng tới giờ cậu chưa xỉu lần nào nhưng bàn tay vẫn còn đau, và trong thời điểm này bất cứ khi nào cậu cũng có thể bị đánh bại bởi thể lực hắc ám.

Isalmur đỡ Livia ngồi lên lưng sói cánh còn mình ngồi sau nàng. Bọn sói cánh chỉ cho bọn trẻ một vài giây chuẩn bị, rồi chúng thu mình, vươn hai cánh bay vào bầu trời bao la. Joe lặng người đón nhận cảm giác tuyệt vời sau bao ngày mới tìm lại được. Cậu reo to và ngay sau đó đã phải hối tiếc vì hành động đầy phấn khích của mình. Vì không để ý hay vì mãi mê với niềm hạnh phúc quá lớn lao mà Joe không nhận thấy khoảng cách bay giữa cậu và mọi người rất

ngắn. Hoàng tử Isalmur đang ngồi trong tư thế gần như ôm gọn lấy Livia, hai tay chàng cầm đôi tai khổng lồ của sói cánh, người vươn ra trước, chàng lo lắng hỏi:

- Joe, mọi chuyện vẫn ổn chứ?

Livia thảng thốt nói:

- Chúng ta đáp xuống mặt đất ngay thôi.

Tiếp theo là tiếng gọi đồng thanh của Ka'nezai và Zalla, cả hai đang bay sau cậu.

- Joe ơi! Không sao chứ? - Zalla gọi, lúc này Zalla đang bay sát sườn Joe và ra hiệu cho cậu nhảy sang bay cùng.

Joe lắc đầu nguầy nguậy, trấn an mọi người bằng một giọng nói khỏe hơn bao giờ hết:

- Em không sao, mình không sao. Vì quá vui mà em hét lên thôi.

- Vậy em hãy tận hưởng khoảnh khắc tuyệt vời này đi và đừng làm cho mọi người hoảng sợ nữa!

Sói cánh của Livia đưa nàng và Isalmur bay vượt lên trước, vút lên cao rồi đâm xuyên qua một đám mây thấp nhất. Joe nghe thấy giọng Livia vang vọng lại:

- Cần thận nhé Joe!

Joe gào lên:

- Anh chị nói chuyện vui vẻ.

Ka'nezai phóng vọt lên trước, có đôi chút huênh hoang về trình độ ngày càng tiến bộ của mình. Vuốt ve đôi tai sói cánh, cậu ngoạn cổ nói vọng lại:

- Chẳng cần cậu phải nói, hai người ấy cũng đã tíu tít như đôi chim khuyên rồi.

Ở phía trước, qua những tầng mây trắng, Joe thoáng thấy con sói cánh của Livia đang nghiêng cánh thẳng tiến về phía nam của khu rừng ung, có vẻ như Livia đã yêu cầu Hoàng tử Isalmur cho sói cánh bay chậm lại để chị không bỏ quá xa cậu.

Hiện tại tốc độ bay của bốn con sói cánh không nhanh và Joe quyết chí làm một cuộc thay đổi ngoạn mục. Cúi thấp người, miệng kề sát tai sói cánh, Joe

cầm đôi tai sói cánh kéo nhẹ ra sau. Ngay khi nhận được chỉ thị của cậu chủ nhỏ, sói cánh liền bay cao hơn rồi nhanh như một tia chớp nó bay ngang qua con sói cánh của Livia, để lại phía sau Zalla và Ka'nezai đang phát ra những âm thanh kỳ quặc.

Lúc này, cảm giác phấn khích lấn át tất cả những cảm giác khác trong Joe. Cậu nhìn xuống dưới, cảm giác mặt đất xa dần và tiếng gió gào thét bên tai cũng không làm cậu thay đổi suy nghĩ. Cậu không muốn bay chậm lại, trong một khoảnh khắc cậu còn muốn đổi hướng bay về phía những rặng núi cao. Nhưng Joe biết Hoàng tử Isalmur sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra và cậu không dại gì làm trái lệnh chàng để sau này chẳng còn cơ hội leo lên lưng sói cánh. Nghĩ vậy, Joe giữ nguyên tốc độ và đường bay. Ngoảnh đầu nhìn ra sau, cậu thấy ba con sói cánh đang cùng bay ngang hàng. Lần bay này Joe có cảm giác cậu và sói cánh hiểu nhau như hai người bạn, sói cánh tỏ ra gần gũi và nghe theo mệnh lệnh của cậu nhưng bấy nhiêu đó chưa đủ để nói lên rằng con vật đã hoàn toàn bị Joe chinh phục. Sói cánh rất dễ thay đổi tính khí, người cưỡi nó phải biết lựa nhiều điều và như Zalla từng nói, có những người Ánh Sáng phải mất cả cuộc đời ở bên sói cánh mới hiểu được tâm tính của con vật. Rất có thể hôm nay con sói cánh của Joe có tâm trạng đặc biệt thoải mái nên nó thỏa mãn mọi ý thích của cậu, hết bay nhanh lại bay chậm, lao qua những đám mây rồi đột ngột chúi đầu xuống dưới, sau đó lại lượn vút lên cao với một vận tốc đáng nể.

Khi Joe định tăng tốc, phóng về phía bắc của khu rừng ưng, cậu nghe thấy một giọng nói cứng cõi ngay sát cạnh:

- Đủ rồi Joe, bay sau anh đi!

Livia lớn giọng:

- Chị sẽ mách mẹ nếu em còn bay cái kiểu vừa rồi.

Biết mình sai, Joe không nói nửa lời nhưng trong lòng cảm thấy ảm ức vì Livia đã không bênh lại còn vào hùa với Hoàng tử Isalmur mắng cậu.

Giờ Joe đang là đứa bay sau cùng, khi không bay nhanh cậu có thời gian ngắm nhìn khu rừng ưng phía dưới, lắng nghe tiếng suối chảy và cả tiếng những con chim non mà cậu không biết tên đang gọi chim mẹ che chở cho chúng khi bóng sói cánh bay qua. Ka'nezai và Zalla giảm tốc độ chờ Joe và khi Joe vừa bay đến, Ka'nezai ngoái cổ, chau mày:

- Cậu sao vậy? Anh Isalmur bắt cậu bay chậm lại à?

Joe nói, giọng tinh bơ:

- Không được bay nhanh thì mình bay chậm, có gì đâu.

Càng lên cao gió thổi càng mạnh và mỗi lần bị gió làm cho chao đảo, Joe cảm thấy chóng mặt nhưng cậu không nghĩ tới việc trở về mặt đất mặc dù lý ra cậu nên làm vậy.

Phía trước, cách ba đũa một đoạn không xa, Hoàng tử Isalmur đang cho sói cánh bay chậm lại. Đợi bọn trẻ lại gần, chàng ngân giọng nói:

- Bay về thôi các em. Trời sắp mưa rồi.

Ka'nezai nói:

- Chúng ta bay thêm một vòng phía trên khu rừng được không, anh Isalmur?

Hoàng tử Isalmur nói:

- Joe mệt rồi, vớ lại...

Joe vội vàng nói:

- Em không mệt.

Vì ham vui mà Joe nói dối chứ thực ra cảm giác quay cuồng đã “hỏi thăm” cậu khá lâu rồi. Nhưng cậu tin một vòng bay sẽ không làm khó được cậu, và chẳng sói cánh đang rất ngoan ngoãn, cậu muốn tận dụng cơ hội này để củng cố mối quan hệ thân thiết với nó. Thấy Joe nói vậy, Hoàng tử Isalmur đành chiều lòng Ka'nezai, đồng ý với lời nài nỉ của cậu em họ. Nhưng chàng ra lệnh cho chúng bay là trên những ngọn cây khiến chim muông thú lành hãi hùng kêu thét. Joe nhìn thấy những con vật bé nhỏ có bộ lông xám đang run rẩy trong những bụi cây, ngược cặp mắt to tròn nhìn cậu như muốn gửi đến thông điệp: “Xin hãy để chúng tôi yên.”

Ka'nezai không muốn cuộc vui kết thúc, nhưng sau cùng khi trời lát phát mưa, cậu và con sói cánh của mình là cặp đầu tiên đáp xuống mặt đất, theo sau là Joe, Zalla và cuối cùng là cặp Livia, Isalmur.

Hoàng tử Isalmur ân cần đỡ Livia bước xuống mặt cỏ tay trong tay họ nhìn nhau hạnh phúc. Joe có cảm giác chàng trai trẻ đứng trước mặt cậu có thể dành tặng cả trái tim cho người con gái mà chàng đang cầm tay còn trong mắt nàng, chàng là cả một thế giới bình yên và nàng đang nhìn chàng bằng cặp mắt yêu thương đầy ngưỡng mộ.

Ngày còn dài nhưng quang cảnh âm u khiến cho mọi người có chung một cảm giác rằng ngày đã kết thúc và màn đêm sẽ đổ xuống che phủ xung quanh, cảnh sắc thân quen bỗng trở nên xa lạ.

Vuốt bộ lông mềm mại của sói cánh, Joe vẫn còn cảm giác phiêu bồng sáng khoái, cậu định hỏi Hoàng tử Isalmur bao giờ sẽ được bay tiếp thì Ka'nezai đã nhanh nhẩu lên tiếng:

- Khi nào chúng em được gặp lại người bạn của mình?

Hoàng tử Isalmur nói:

- Anh chưa biết. Khi nào có thể anh sẽ nói với các em.

Ka'nezai phụng phịu như một đứa trẻ:

- Sẽ phải chờ rất lâu cho coi.

Joe không thể ngờ là trong thời gian cậu cùng sói cánh bay lượn vui vẻ trên cao thì bố mẹ đứng ngồi không yên chờ cậu ở bên dưới. Mẹ mừng đến rơi lệ khi thấy Joe trở về trong tình trạng có thể chấp nhận được: mặt không tái mét và hiện tượng ngất xỉu cũng không có. Chính Joe cũng cảm thấy ngạc nhiên trước sức chịu đựng dẻo dai của mình. Lúc đó trong đầu cậu bỗng thấp thoáng một ý nghĩ rằng cậu đã chiến thắng thế lực hắc ám.

Joe nóng lòng muốn gặp bà Cartland để báo cho bà biết thành tích cậu mới đạt được và cậu tự mừng tượng ra lời khuyên của bà: “Vẫn còn quá sớm để có thể nói trước điều gì.” Nhưng tới đó bà Cartland không trở về. Bà đi đâu không ai rõ. Mẹ cậu rất buồn vì chưa gửi được thư cho bác Deero, trong suốt bữa ăn bà chỉ than thở một câu duy nhất với Zalla: “Biết khi nào bà Cartland mới về để cô gửi thư cho mẹ cháu đây!”

Joe cũng mong buổi học với Chúa vương Igormur mau đến. Cậu tự hỏi Chúa vương Igormur sẽ nói sao khi cậu mang tin tốt lành này đến cho ông. Thấy cậu nôn nóng muốn gặp Chúa vương, Ka'nezai đã đề nghị sau bữa tối cả bọn sẽ cùng tới phòng của ông nhưng Joe không đồng ý với lý do đơn giản: cậu không muốn làm phiền ai lúc này.

Việc Luke vắng mặt nhiều ngày trở thành mối quan tâm và nỗi lo chung của mọi người, trừ Ka'nezai. Nói thực, Joe lo cho Luke là vì cô Naiad, cậu không thể làm ngơ trước việc Luke bỗng nhiên rời khỏi lâu đài, đi đâu không ai biết và đến giờ vẫn không có tin tức gì. Mấy ngày qua vì lo cho Joe mà mẹ cậu không hỏi chuyện về Luke nhưng không hỏi không có nghĩa là bà không quan tâm tới Luke. Chẳng qua là những người mà bà muốn hỏi chuyện đều không có thời gian dành cho bà. Zalla, người luôn đối xử độ lượng và hiểu Luke nhất thì lo đến mất ăn mất ngủ. Đã nhiều lần Zalla toan đi gặp Chúa vương Igormur để hỏi rõ mọi chuyện nhưng rồi lại thôi mà không rõ nguyên do. Ka'nezai tất nhiên không đến nỗi quá vô tâm trước chuyện bạn bè bỏ đi biệt tích, cậu an ủi Joe và Zalla: “Luke đi với anh Aggron và chú Aral, các cậu lo gì. Luke sướng thật, đi chơi còn có hai người hộ tống.”

Joe muốn tin thế lắm, nhưng nào ai biết ông Aral - em trai của Chúa vương có đi cùng Luke và Aggron hay không. Bản thân Ka'nezai cũng không biết chú mình đang ở đâu. Ngày qua ngày, cảm giác không an tâm càng lớn mạnh trong lòng bọn trẻ, những câu chuyện vui được kể ra không giúp cho không khí trong lâu đài bớt căng thẳng và ngọt ngào, và sự hoang mang giống như hòn đá nặng đè lên tất cả mọi người. Ngày mới bắt đầu bằng nỗi lo và những lời thì thầm về những câu chuyện mơ hồ.

Vào thời điểm này, bà Ellen thường xuyên “làm phiền” Ka'nezai trong bữa ăn và cả trong lúc nghỉ. Bà hỏi Ka'nezai những chuyện mà cậu không biết. Joe nói với bà tới cả chục lần rằng Ka'nezai cũng như mọi người, không biết tí xú gì về chuyện của Luke. Nhưng dường như bà không tin, bà còn muốn Ka'nezai dẫn mình tới gặp Chúa vương Igormur và tự coi sự đòi hỏi của mình là không có gì quá đáng. Ông Arthur không có tiếng nói trong chuyện này, nếu ông lên tiếng, bà sẽ phản đối gay gắt và có lẽ ông nghĩ cũng nên tìm hiểu xem Luke đã đi đâu nên ông không phản đối chuyện bà khẳng khái muốn gặp Chúa vương Igormur.

Những ngày cuối tháng Mười hai đã gần kề. Sang tuần mới, bọn trẻ háo hức mong chờ buổi học bay cùng sói cánh hơn tất cả những buổi học khác. Cuối tuần vừa rồi, ông Dalin không dạy bọn trẻ, nghe đâu ông không được khỏe nên phải hoãn lại buổi dạy và Joe hết sức bất ngờ khi nghe tin một người Ánh Sáng bị ốm, vì mười một năm qua, những người Ánh Sáng cậu biết luôn khỏe mạnh và chính họ không hiểu sao bốn thành viên trong gia đình Joe lại bị sụt sùi cảm sốt. Bọn trẻ muốn đến thăm ông Dalin nhưng không biết phải làm sao vì chẳng đứa nào biết nơi ở của ông. Thậm chí việc ông Dalin có sở hữu một căn phòng riêng trong tòa lâu đài hay không chúng cũng không biết.

Theo thường lệ, sau bữa sáng ngày thứ Hai, bọn trẻ sẽ có buổi tập với ông Ne'lin và ông Sa'lin. Đêm qua, Joe thức dậy một lần và bàn tay cậu bây giờ còn đau hơn so với những ngày trước. Joe không nói điều này với ai, ngay cả với Zalla và Ka'nezai. Trong bữa sáng, cậu gắng hết sức để giữ vẻ mặt tươi tỉnh. Không có bà Cartland, dễ chừng mẹ sẽ không cho cậu ra sân tập nếu mẹ biết bàn tay cậu đau nhức trở lại. Sáng nay khi tỉnh dậy, Joe và Zalla đã thấy Ka'nezai đi rồi nhưng hai đứa không đi tìm bạn vì đoán được lý do cậu vắng mặt. Tối qua trước khi đi ngủ, Ka'nezai nói cậu sẽ tới phòng ông Aral, cậu nghĩ ông Aral không đi đâu hết, ông chỉ bận việc nên khi muốn gặp đứa cháu của mình mà thôi. Joe và Zalla không muốn Ka'nezai đi vì sợ Ka'nezai bị phạt nhưng nói thế nào cũng không khuyên được cậu ấy thế là hai đứa đành quay ra ngủ, trong cơn mơ màng Joe còn nghe thấy giọng nói tự tin của Ka'nezai: “Nếu bị chú Aral trách phạt, mình sẽ nói: chỉ vì nhớ chú, muốn gặp chú mà cháu bị phạt sao?”

Mẹ hỏi Joe vì sao Ka'nezai không ăn sáng, Joe thật thà nói Ka'nezai đã đi gặp ông Aral. Nghe thấy thế, nét mặt bà liền thay đổi, bà nói:

- Tối nay bố mẹ sẽ đến gặp Chúa vương Igormur.

Bà nhìn chồng và nhận được cái gật đầu của ông.

Joe nói:

- Lúc nào Ka'nezai về, mẹ hỏi cậu ấy xem sao.

Ông Arthur tỏ ra khá trầm ngâm, giọng lo lắng:

- Dù thế nào, nếu hôm nay bà Cartland không trở về, bố mẹ sẽ phải gặp ông ấy.

Livia lắc đầu, nháy mắt ra hiệu cho Joe. Joe hiểu Livia không muốn cậu gần bố mẹ, vì thế cậu im lặng, cắm cúi nhìn đĩa thức ăn đầy bánh trái của mình.

Sau khi uống hết ly nước, Zalla nói:

- Sắp tới giờ ra sân tập rồi, sao chưa thấy Ka'nezai về?

Livia nói:

- Chắc là Ka'nezai mãi nghe lén chuyện nên quên mất giờ giấc.

Joe phản đối:

- Chị đừng nói xấu bạn ấy.

Zalla nói nhanh:

- Nếu Ka'nezai có nghe lén thì cũng là vì chúng ta.

Bà Ellen nhìn chồng, thờ dãi nói:

- Mong cho mọi chuyện sớm kết thúc.

Livia là con gái, bởi vậy nàng hiểu tâm lý của bố mẹ hơn Joe, hằng ngày nàng cũng là người trò chuyện với bố mẹ nhiều hơn Joe vì nàng có thể thủ thỉ với mẹ chuyện trên trời dưới biển, cũng nhờ thế mà mẹ nàng cảm thấy đỡ buồn hơn. Thấy mẹ lo buồn, Livia nhẹ nhàng an ủi:

- Mẹ ơi! Mẹ vui lên đi ạ, mẹ buồn con cũng buồn lắm!

Mẹ nàng nhướn mắt như để ngăn lại những giọt lệ đang chực trào ra. Có lẽ bà mẹ nào trên thế gian này cũng mong có được một đứa con gái hiểu thảo và tinh tế như nàng.

Joe sốt ruột nhìn ra ngoài cửa, chờ đợi tiếng bước chân bạn về. Nếu biết Ka'nezai đi lâu thế này, cậu và Zalla đã đi cùng cậu ấy rồi. Mười phút rồi hai mươi phút trôi qua, vẫn chẳng thấy bóng dáng Ka'nezai đâu. Nhìn bố mẹ, có thể đoán được hai người đang lo lắng thế nào. Bao nhiêu câu hỏi được đặt ra trong

đầu Joe: Ka'nezai đang nói chuyện với ai, cậu biết được chuyện gì quan trọng, không nhẽ Luke đã về và Ka'nezai đang nói chuyện với cậu ta?

Giờ khắc chậm chạp trôi qua, và Joe đang phải chống lại sự khao khát mãnh liệt được chạy đi tìm Ka'nezai, nơi cậu muốn đến nhất là phòng của Chúa vương Igormur.

Zalla liên tục thay đổi tư thế ngồi, hành động của cậu khiến mọi người thêm rối trí. Zalla nói:

- Chúng ta phải ra sân tập thôi. Đến giờ rồi.

Zalla vừa dứt lời, cánh cửa phòng ăn bật mở, Ka'nezai xuất hiện, miệng run run không nói nên lời:

- Lâu... Đài... Sứ... sẽ... bị... t... ấ... n... c...ô...n...g...

Joe đứng bật dậy khỏi ghế, mắt nhìn Ka'nezai chăm chăm:

- Cậu nói gì?

Ka'nezai thất thần đứng nhìn mọi người, có thể thấy rõ sự hoảng loạn trên khuôn mặt cậu.

Zalla đứng dậy, tiến về phía Ka'nezai, giọng nhỏ nhẹ:

- Lại đây ngồi xuống đã nào.

Ka'nezai ngồi xuống chỗ ngồi quen thuộc, khó khăn lắm mới nói được rõ ràng:

- Lâu Đài Sứ sẽ bị tấn công.

Mọi người không có phản ứng gì, có lẽ không ai dám tin vào điều Ka'nezai vừa nói. Ai cũng nghĩ là mình nghe lầm hoặc Ka'nezai cố tình làm mất hết hoảng để dọa mọi người. Thấy thời gian trôi qua mà chẳng ai nói gì nhưng bao nhiêu con mắt lại đổ dồn vào mình, Ka'nezai cau mày nhìn Joe, người đang ngồi trước mặt cậu mà nói:

- Cậu không hiểu mình nói gì sao?

Nhìn ông bà Arthur, Ka'nezai nói tiếp:

- Chú Aral muốn gặp gia đình bác.

Joe quắc mắt:

- Cậu nói cái quái gì vậy? Tất cả mọi người không ai hiểu cậu đang nói gì.

Ka'nezai bực mình, lần đầu tiên xẵng giọng với Joe:

- Mình nói rõ rồi mà: Lâu Đài Sứ sẽ bị tấn công. Cậu có cần mình nói thêm trăm lần nữa không?

Lúc này Joe nghe thấy tiếng kêu của mẹ. Liếc nhìn nhanh, cậu thấy vàng trán bố lấm tấm mồ hôi.

Zalla là người bình tĩnh nhất, cậu nói:

- Ka'nezai à, cậu nghe tin này từ đâu vậy?

Ka'nezai không ngần ngại đáp:

- Mình nghe lén được câu chuyện giữa chú Aral và bà Antigone.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, một phần vì bàn tay đau, một phần vì lo sợ, Joe nói nhát gừng:

- Kể nào... dám tấn công Lâu Đài Sứ?

Đúng lúc đó mẹ cậu nhìn bố cậu, nức nở:

- Chúng ta đi gặp Chúa vương Igormur ngay thôi, anh Arthur.

Ông Arthur chưa kịp lên tiếng, Ka'nezai đã nói:

- Vào lúc này Chúa vương Igormur không muốn gặp ai.

Ông Arthur nói, giọng vang to:

- Cháu hãy dẫn chúng ta đến gặp ngài.

Joe chưa bao giờ thấy bố cương quyết và dữ dằn như vậy. Cậu ước sao mình có thể hiểu hết chuyện này. Cậu có thể thấy lờ mờ bóng tối của sự sợ hãi đang lan rộng khắp căn phòng và những đôi mắt đang nhìn nhau bỗng nhiên mất đi màu sắc tươi đẹp, chỉ còn lại một màu đen u ám.

Livia muốn Ka'nezai kể lại đầu đuôi câu chuyện và Ka'nezai trong tâm trạng rối bời khó có thể diễn tả đúng những gì cần nói. Sau cùng, mọi người biết được rằng ngay khi rời phòng vào buổi sáng, Ka'nezai đã tới tìm Chúa vương Igormur, không có Chúa vương trong phòng, cậu tới phòng ông Aral và nghe được câu chuyện khủng khiếp này.

- Aral, ông ấy đã đi đâu? - Joe hỏi.

Ka'nezai lắc đầu tỏ ý không biết, và Livia nóng ruột hỏi tiếp:

- Ông ấy dựa vào đâu mà nói Lâu Đài Sứ sắp bị tấn công chứ? Thật hoang đường! Đây là nơi nào chẳng nhẽ kẻ thù không biết sao?

Ka'nezai khó nhọc nói:

- Mọi người nghĩ coi, chú Aral có thể đùa một chuyện như vậy sao? Bản thân chú khi nói chuyện với bà Antigone cũng tỏ ra lo lắng, chú đã gầy đi rất nhiều.

Zalla nói:

- Làm sao mà chú cậu có thể mang về một tin tức khủng khiếp như vậy?

Hai tay nắm chặt để trên đùi, Joe nói gấp gấp:

- Đi thôi!

Cậu đứng dậy và bỏ mẹ cậu liền đứng lên theo.

Livia hỏi:

- Em định đi đâu?

Joe nói:

- Không được gặp Chúa vương Igormur, cũng không có bà Cartland ở đây, vậy thì chúng ta đi gặp hai ông Ne'lin và Sa'lin. Nhanh lên đi, chậm năm phút rồi!

Ka'nezai thở dài, nói:

- Vô ích. Hai ông ấy đã được Chúa vương Igormur triệu tập tới cuộc họp kín.

Joe vẫn chưa hết hy vọng:

- Vậy chúng ta đi gặp Hoàng tử Isalmur.

- Anh ấy cũng được triệu tập tới cuộc họp.

- Tại thời điểm này?

- Ừ.

Zalla gõ tay liên hồi lên mặt bàn:

- Chúng ta phải làm gì đây? Không nhẽ cứ ngồi chờ mãi sao?

Ka'nezai nói:

- Không chờ thì biết làm gì bây giờ? Chắc chắn kẻ thù rất mạnh nên Chúa vương Igormur mới cho triệu tập mọi người lại để tìm cách đối phó.

Bà Ellen nói, giọng run rẩy:

- Ông Aral muốn gặp gia đình bác?

Ka'nezai gật đầu, nói:

- Vâng.

Joe hỏi:

- Về chuyện gì cơ chứ?

- Mình không biết.

Livia nói:

- Ông Aral muốn gặp gia đình chị vào lúc nào?

- SẼ KHÔNG CẦN GẶP CHA TÔI NẾU CÁC NGƯỜI RỜI KHỎI ĐÂY!

Cánh cửa phòng ăn mở ra, Aggron bước vào với dáng vẻ kiêu ngạo thường ngày. Theo phản xạ, mọi người cùng nhìn chòng chọc vào người mới xuất hiện, và anh ta cũng đang cau mày nhìn lại mọi người.

Ka'nezai sững sờ nhìn ông anh họ, lắp bắp nói:

- Anh Aggron, anh nói gì vậy?

Livia không vừa, sắc sảo đáp trả:

- Anh cặn lời hay sao mà tới đây nói những điều vô nghĩa với chúng tôi?

Bà Ellen nhìn Livia, không hài lòng:

- Livia, con không được ăn nói với ngài đây như vậy.

Nhưng ông Arthur không giống bà, chẳng cần giữ lễ nghi, ông lớn giọng:

- Con trai của Aral Shaman, anh có ý gì?

Aggron nhìn thẳng vào mắt ông, nói:

- Gọi thẳng tên cha tôi, ông đang làm một việc ngu ngốc đấy!

Ông Arthur cố gắng bình tĩnh:

- Anh muốn đuổi chúng tôi đi?

Aggron mỉm cười:

- Tôi tới là để khuyên các người.

Livia bướng bỉnh nói:

- Anh biết là chúng tôi sẽ không nghe theo lời khuyên của anh.

Bà Ellen nhẹ nhàng:

- Chúng tôi muốn biết lý do vì sao mình phải rời khỏi nơi này.

Ông Arthur hậm hực nói:

- Hai cha con anh giống nhau, đều không thích gia đình tôi.

Aggron cười khẩy trước điều ông Arthur nói. Trong bộ áo màu đen dài quá gối được dệt từ một chất liệu đặc biệt, Aggron chỉnh lại chiếc thắt lưng to bản bằng bạc trắng, ở giữa có đính một hạt ngọc lớn màu xanh. Ngay sau hành động ấy, anh ta lập tức ngẩng cao đầu nhìn bà Ellen:

- Nếu bà thực sự muốn biết, bởi khi ta nói ra các người sẽ hoảng sợ đấy. Ta tới đây với chủ ý tốt, vậy nên hãy ra đi với niềm an ủi lớn lao là ta đã làm một việc tốt cho các người, hãy gạt bỏ sự nghi hoặc đang có trong đầu các người đi.

Ka'nezai phản đối:

- Anh Aggron, anh đừng nói nữa, chú Igormur và cả cha anh sẽ không hài lòng đâu.

- Im ngay. Không phải việc của em.

Joe lớn giọng, cậu không sợ Aggron không sợ quyền uy ở con người này:

- Ka'nezai nói đúng. Chúng tôi sẽ không đi đâu hết cho tới khi bà Cartland trở về.

Đôi mắt Aggron bỗng trở nên u uất như bóng chiều tà, tiến gần về phía bàn ăn, anh ta đặt tay lên lưng tựa của một chiếc ghế trống.

- Vậy hãy nghe đây: sự bùng nổ của những kẻ mất trí đã gây ra họa lớn. Một cuộc chiến ác liệt sẽ diễn ra vào những ngày sắp tới, bọn quái vật ba chân sẽ tấn công Lâu Đài Sứ.

Ka'nezai hét to:

- Anh nói dối.

Aggron giận dữ quát:

- Anh bảo em im ngay!